

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบปัญหา และปริมาณการใช้ผลงานวิจัยของ
 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 สถาบัน ได้แก่ จุฬาลงกรณ์-
 มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยมหิดล กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร
 ที่กำลังดำรงตำแหน่ง อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ และรอง
 ผู้อำนวยการ สถาบันหรือสำนัก ของ 6 มหาวิทยาลัยดังกล่าวจำนวน 151 คน เก็บรวบรวม
 ข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยที่สร้างขึ้นเอง ซึ่งได้แนวทาง
 จากการศึกษาแบบสอบถามของ ทวีป อภิสิตฺธิ วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย
 (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
 เพื่อศึกษาระดับของปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหาร วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ
 2 แฟกเตอร์ (Two-way Analysis of Variance) และหาค่าเอฟ (F-ratio)
 เพื่อเปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหารมหาวิทยาลัย โดยมี
 สถาบัน ตำแหน่ง คุณวุฒิ ประสบการณ์ และสาขาวิชา เป็นตัวแปรอิสระ เมื่อพบความ
 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในตัวแปรใด ก็ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่
 ด้วยวิธีทดสอบพหุคูณของกันคิน (Duncan's New Multiple Range Test) และทำ
 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟกเตอร์เดียว (Single-factor Analysis of
 Variance) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหารที่ดำรง
 ตำแหน่งเหมือนกันแต่อยู่มหาวิทยาลัยต่างกัน โดยมีสถาบันเป็นตัวแปรต้น จำแนกตาม
 ตำแหน่ง อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบันหรือสำนัก และหัวหน้าภาควิชา สำหรับ

ข้อมูลส่วนที่เป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้บริหาร และส่วนที่เป็นประสบการณ์เกี่ยวกับการวิจัยของผู้บริหาร วิเคราะห์โดยการคำนวณหาการอยละ

ขอค้นพบ

1. ปัญหาในการใช้ผลงานวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยที่ผู้บริหารประสบมากสองปัญหาคือ ลักษณะการบริหารที่เป็นอยู่ ไม่ได้เน้นที่ความสำคัญของผลการวิจัย แม้วามีผลการวิจัยอยู่แล้ว การบริหารก็ยังคงทำไปตามแบบแผนและกฎหมายที่มีอยู่เดิม โดยไม่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมตามผลของการวิจัย และอีกปัญหาหนึ่งคือ ผลการวิจัยไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ส่วนปัญหารอง ๆ ลงมา ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผลงานวิจัยที่มีอยู่ ส่วนมากเป็นการประเมินผลการทำงานและไม่ได้บอกวิธีแก้ปัญหาไว้ ปัญหาเกี่ยวกับผลงานวิจัยที่มีอยู่ไม่ตรงกับความต้องการที่จะใช้ และผลงานวิจัยขาดความเฉพาะเจาะจงในการที่จะวางแนวทางเพื่อนำไปใช้ในทางปฏิบัติ และปัญหาที่เกิดจากตัวผู้บริหารเอง ที่ทีมงานจะต้องรับผิดชอบมากและบางครั้งได้รับมอบหมายให้แก้ปัญหอย่างรีบด่วน จนไม่มีเวลาที่จะศึกษาค้นคว้าและสรุปงานวิจัยใดละเอียดยิ่งพอที่จะใช้ประกอบในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ทำให้ประโยชน์ที่ได้รับจากการนำมาใช้ลดน้อยลง

2. ผลของการเปรียบเทียบปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหาร พบว่า

2.1 ผู้บริหารที่มีสถาบันที่สังกัด ตำแหน่ง คุณวุฒิ และประสบการณ์ต่างกัน มีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.2 ผู้บริหารที่อยู่สาขามนุษยศาสตร์ มีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่อยู่สาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลของการเปรียบเทียบปริมาณการใช้ผลงานวิจัย พบว่า

3.1 ผู้บริหารที่อยู่สถาบัน สาขาวิชา และมีตำแหน่งต่างกัน มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.2 ผู้บริหารที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีคุณวุฒิปริญญาโทอย่างมีนัยสำคัญ

3.3 ผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 10 ปี มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ 5-10 ปี และน้อยกว่า 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญ

4. ไม่พบปฏิกริยารวมระหว่างตัวแปรอิสระ (ทุกคู่ของตัวแปรที่ทำการศึกษา) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ประสบการณ์เกี่ยวกับการวิจัยของผู้บริหาร

5.1 ทำวิทยานิพนธ์ในขณะที่ศึกษา

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เคยทำวิทยานิพนธ์ในขณะที่ศึกษาอยู่ในชั้นอุดมศึกษา หรือระดับบัณฑิตศึกษา ผู้บริหารที่เคยทำวิทยานิพนธ์มากที่สุดคือ ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รองลงมาคือ เกษตรศาสตร์ ที่น้อยที่สุดคือ มหิดล

5.2 ทำวิจัยหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ทำการค้นคว้าวิจัยต่อภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว มหาวิทยาลัยที่มีจำนวนผู้บริหารเคยทำวิจัยมากเป็นอันดับ 1 คือ มหิดล อันดับ 2 คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันดับ 3 คือ ธรรมศาสตร์ ที่ทำวิจัยน้อยที่สุดคือ ประสานมิตร ผู้บริหารส่วนมากทำการวิจัยมาแล้วจำนวน 1-5 เรื่อง

5.3 การเรียนวิชาสถิติที่ใช้ในการทำวิจัย

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยจำนวนมากเป็นผู้ที่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการทำวิจัย มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่เคยเรียนมาก่อน มหาวิทยาลัยที่มีผู้บริหารเคยเรียนวิชาเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการทำวิจัยจำนวนมากเป็นอันดับ 1 คือ ประสานมิตร ซึ่งผู้บริหารทุกคนเคยเรียนมาก่อน อันดับ 2 คือ เกษตรศาสตร์ ที่น้อยที่สุดคือ ศิลปากร

5.4 เข้ารับการอบรมทางวิชาการเกี่ยวกับการทำวิจัย

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยส่วนมากยังไม่เคยเข้ารับการอบรมทางวิชาการเกี่ยวกับการทำวิจัยมาก่อน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และมหิดล มีจำนวนของ

ผู้เข้ารับการอบรมสอดคล้องกับจำนวนของผู้ไม่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการทำวิจัย แต่ในมหาวิทยาลัยศิลปากรมีจำนวนเพียงเล็กน้อยที่เคยเข้ารับการอบรมจากจำนวนผู้บริหารที่ไม่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับสถิติซึ่งมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่ง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าการวิจัยไม่จำเป็นต้องใช้สถิติยาก ๆ เสมอไป อาจจะทำวิจัยโดยไม่ต้องใช้สถิติ หรือใช้สถิติพื้นฐานซึ่งผู้มีการศึกษาระดับนี้เข้าใจอยู่แล้ว หรืออีกนัยหนึ่งผู้บริหารอาจจะศึกษาตนเองด้วยตัวเองก็ได้

5.5 เป็นวิทยากรในการอบรมเกี่ยวกับการทำวิจัย

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่เคยเป็นวิทยากรในการอบรมเกี่ยวกับการทำวิจัย มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เคยเป็นวิทยากร ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าในการเชิญวิทยากรนั้น จะต้องเลือกเชิญผู้ที่มีชื่อเสียงเชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น หรือเป็นอาจารย์ที่สอนในสาขาวิชานั้นเป็นส่วนใหญ่

5.6 อ่านรายงานการวิจัยที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ จากหนังสือ

ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกือบทุกคน อ่านรายงานการวิจัยที่เกิดขึ้นใหม่ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ประสานมิตร และมหิดล ที่ผู้บริหารทุกคนอ่านรายงานการวิจัยเป็นประจำ

เกี่ยวกับปริมาณการอ่านรายงานวิจัย ผู้บริหารจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งที่อ่านรายงานการวิจัยที่เกิดขึ้นใหม่ประมาณ 3-40 เรื่องต่อปี รองลงมาอ่านประมาณ 1-10 เรื่องต่อปี และในทุกมหาวิทยาลัยมีจำนวนผู้บริหารที่อ่านรายงานการวิจัยประมาณ 1-10 เรื่องต่อปี มากเป็นอันดับ 1 ยกเว้นผู้บริหารของธรรมศาสตร์ที่เท่ากัน

อภิปรายผล

ปัญหาในการใช้ผลงานวิจัย

จากปัญหาทั้งหมด 19 ข้อ ถ้าพิจารณาจากหัวข้อปัญหาที่มีระดับของปัญหา โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นปัญหามาก และเป็นปัญหาน้อย อาจจะทำให้นำผลที่ได้มาอภิปรายได้ ดังนี้ ปัญหาที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยพบมาก คือ ลักษณะการบริหารที่เป็นอยู่ไม่ได้แน่นที่

ความสำคัญของผลการวิจัย แม้ว่ามีผลการวิจัยอยู่แล้วการบริหารก็ยังคงทำไปตามแบบแผน และกฎหมายที่มีอยู่เดิม โดยไม่ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมตามผลของการวิจัย และปัญหาที่อยู่ในเกณฑ์มากอีกข้อหนึ่งคือ ผลการวิจัยไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาได้ทันทีที่ การที่มีปัญหาสองข้อดังกล่าว อาจเป็นเพราะว่าโดยทั่วไป ผู้บริหารส่วนมากตัดสินใจบริหารงานโดยอาศัยประสบการณ์การทำงาน และแบบอย่างที่ดีที่เคยปฏิบัติกันมา

สำหรับปัญหาที่ผู้บริหารพบบ้างแต่ไม่มากคือ ปัญหาที่เกิดจากตัวผลงานวิจัยเอง ซึ่งโดยแก่นปัญหาเกี่ยวกับผลงานวิจัยที่มีอยู่ส่วนมากเป็นการประเมินผลการทำงาน และไม่ได้บอกวิธีแก้ปัญหาไว้ กับปัญหาเกี่ยวกับผลงานวิจัยที่มีอยู่ไม่ตรงกับความต้องการที่จะใช้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการบริหารงานโดยตรงยังมีจำนวนน้อย

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัย

ในการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลการวิจัย ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาและปริมาณแยกจากกัน โดยที่การวิเคราะห์ในแต่ละด้านได้พิจารณาตัวแปรอิสระเกี่ยวกับ สถาบัน ตำแหน่ง คุณวุฒิ ประสบการณ์ และสาขาวิชา ที่ละคู่พร้อมกัน คือระหว่าง สถาบันกับตำแหน่ง สถาบันกับคุณวุฒิ สถาบันกับประสบการณ์ สาขาวิชากับคุณวุฒิ สาขาวิชากับประสบการณ์ และคุณวุฒิกับประสบการณ์ ผลการวิเคราะห์พบว่าผู้บริหารที่อยู่มหาวิทยาลัยต่างกัน และผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งต่างกัน มีปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยระหว่างผู้บริหารที่อยู่สาขาวิชาต่างกัน พบว่า ผู้บริหารมีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ผู้บริหารที่อยู่สาขามนุษยศาสตร์ มีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่อยู่สาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์ อาจเป็นเพราะผลงานวิจัยใน

สาขามนุษยศาสตร์ มีจำนวนน้อยและส่วนใหญ่เป็นการวิจัยบริสุทธิ์ (Pure research) เกือบทั้งสิ้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของ มณี สมิธสัมพันธ์¹ ซึ่งพบว่า งานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยระหว่างปี 2515-2518 จำนวน 781 แยกเป็นสาขาวิทยาศาสตร์ร้อยละ 80.28 สาขาสังคมศาสตร์ร้อยละ 16.31 และสาขามนุษยศาสตร์มีเพียงร้อยละ 3.59 และงานวิจัยสาขามนุษยศาสตร์ เป็นงานวิจัยบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ผู้บริหารที่อยู่สาขาวิทยาศาสตร์ นั้นโดยธรรมชาติเป็นนักวิจัยอยู่แล้ว เพราะต้องมีการศึกษาวิจัยวิชาการใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นตลอดเวลา ทำให้มีความเคยชินในการใช้ผลงานวิจัย ตลอดจนเป็นผู้ที่จะต้องติดตามผลงานวิจัยที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ เสมอ จึงทำให้ผู้บริหารที่อยู่สาขาวิทยาศาสตร์ มีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยน้อยกว่าสาขามนุษยศาสตร์ สำหรับสาขาสังคมศาสตร์ เนื่องจากเป็นสาขาวิชาที่มีศาสตร์เกี่ยวกับการบริหาร (Administrative Science) และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการบริหารก็เป็นงานวิจัยในสาขาสังคมศาสตร์ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้บริหารที่อยู่สาขาสังคมศาสตร์มีผลงานวิจัยที่ตรงกับความต้องการที่จะใช้มากกว่าสาขามนุษยศาสตร์ ดังนั้นผู้บริหารที่อยู่สาขามนุษยศาสตร์ จึงมีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่อยู่ในสาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์

สำหรับการเปรียบเทียบค่านปริมาณการใช้ผลงานวิจัย พบว่าผู้บริหารที่อยู่สาขาวิชาต่างกัน มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์น้อย (1.7235-2.1745) เหมือนกัน ไม่สภาพแวดล้อมอำนวยให้ผู้บริหารนำผลงานวิจัยมาใช้ อาจจะทำให้คล้ายคลึงกันในสาขาวิชาต่าง ๆ จึงทำให้ผู้บริหารทั้ง 3 สาขาวิชามีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

¹มณี สมิธสัมพันธ์, เรื่องเดียวกัน.

สำหรับการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัยโดยพิจารณา
 ตัวแปร คุณวุฒิ และประสบการณ์ พบว่า ผู้บริหารที่มีคุณวุฒิ และประสบการณ์ต่างกัน มีปัญหา
 ในการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกัน แต่มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยแตกต่างกัน การที่ปัญหา
 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่าตัวแปรเกี่ยวกับคุณวุฒิและประสบการณ์ ไม่มีผลต่อปัญหาในการใช้
 ผลงานวิจัย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าผู้บริหารส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยโดยเฉลี่ย
 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (2.9444-3.0780) เหมือนกัน และการใช้ผลงานวิจัยขึ้นกับสาขา
 วิชาที่ทำงานอยู่ นอกจากนี้ปัญหาในการใช้ผลงานวิจัยอาจขึ้นกับเหตุผลอื่น เช่น ความสนใจ
 ส่วนตัวในการติดตามผลงานวิจัยของผู้บริหาร สำหรับในด้านปริมาณซึ่งแตกต่างกันนั้น กล่าว
 คือ ผู้บริหารที่มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอกมีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีคุณวุฒิ
 ระดับปริญญาโท และผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งบริหารมาแล้วมากกว่า
 10 ปี มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง
 5-10 ปี และน้อยกว่า 5 ปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารที่มีคุณวุฒิสองสูงกว่า และมีประส
 ภากรณการทำงานในตำแหน่งบริหารมากกว่า มีความสามารถที่จะมองเห็นปัญหาของการ
 บริหารงานและนำผลการวิจัยมาใช้แก้ปัญหาได้ดีกว่าผู้บริหารที่มีคุณวุฒิต่ำกว่า และมี
 ประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า

แต่เมื่อพิจารณาตัวแปรคุณวุฒิ และประสบการณ์ คู่กับตัวแปรอื่น (สถาบัน สาขา
 วิชา) ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของปัญหาและปริมาณ การใช้ผลงานวิจัย
 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความแตกต่างของปริมาณการใช้ผลงาน
 วิจัยนั้นไม่ได้ใช้ข้อมูลทั้งหมด เนื่องจากต้องตัดข้อมูลส่วนที่ไม่สมบูรณ์ออกไป (เช่น เมื่อ
 พิจารณาตัวแปร สถาบัน-คุณวุฒิ ต้องตัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒออก เพราะมีคุณวุฒิ
 ปริญญาเอกระดับเทียบ เมื่อพิจารณาตัวแปร สถาบัน-ประสบการณ์ ตัดมหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ออก เพราะไม่มีข้อมูลของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ 5-10 ปี เป็นต้น) ดังนั้น
 ส่วนที่นำมาวิเคราะห์อาจจะเป็นข้อมูลส่วนที่ระดับของตัวแปรอิสระไม่มีผลต่อปริมาณการใช้
 ผลงานวิจัย

เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา และปริมาณการใช้ผลงานวิจัย ระหว่างผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งเหมือนกัน แต่อยู่ในมหาวิทยาลัยที่ต่างกัน พบว่า ผู้บริหารมีปัญหา และปริมาณการใช้ผลงานวิจัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า สำหรับผู้บริหารในตำแหน่งเดียวกัน สถาบันมิได้เป็นข้อประกอบสำคัญที่มีผลต่อปัญหา และปริมาณการใช้ผลงานวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งเหมือนกัน มีลักษณะหน้าที่การงานคล้ายคลึงกันมาก ทำให้ความจำเป็นในการหาข้อมูลมาประกอบการตัดสินใจบริหารงานอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน และผู้บริหารที่มีตำแหน่งเหมือนกัน ส่วนมากจะมีคุณวุฒิ และประสบการณ์ในการทำงานไม่ต่างกันมากนัก ทำให้ผู้บริหารต่างก็รู้ถึงสภาพของปัญหาต่าง ๆ ทางด้านบริหารงาน และมีจำนวนผลงานวิจัยที่ใช้ได้จำนวนใกล้เคียงกัน จึงไม่พบความแตกต่างของปัญหา และปริมาณการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหารตำแหน่งเดียวกันในมหาวิทยาลัยที่ต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะศึกษาการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหารมหาวิทยาลัยอีกแบบหนึ่ง โดยการรวบรวมรายชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านบริหาร และการบริหารมหาวิทยาลัยที่มีผู้ทำวิจัยไว้แล้ว ให้ผู้บริหารระบุงานวิจัยที่เคยใช้ และใช้ในลักษณะอย่างไร จากรายชื่องานวิจัยที่รวบรวมมานั้น
2. ให้ผู้บริหารระดับสูงส่งเสริมการใช้ผลงานวิจัยทางอ้อม โดยสอบถามแหล่งอ้างอิงในการตัดสินใจบริหารงานของผู้บริหารที่อยู่ระดับรองลงมา
3. ผู้ที่จะวิจัยเรื่องนี้ต่อไปโดยใช้แบบสอบถามตามแนวที่ผู้วิจัยทำไว้ ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขคำถามเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
4. ในการเก็บรวบรวมข้อมูล นอกจากใช้แบบสอบถามแล้ว ควรจะทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้หากสามารถหาวิธีการที่จะตรวจสอบถึงการปฏิบัติที่แท้จริงของผู้บริหารได้แล้ว จะทำให้การวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น